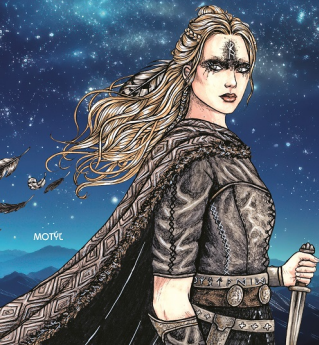

MICHAELA ELLA HAJDUKOVÁ

SEVERSKÁ PRINCEZNA

Epické pokračovanie románu *Sudička zo severu*

MOTYL

SEVERSKÁ
PRINCEZNA

SEVERSKÁ PRINCEZNA

MICHAELA ELLA HAJDUKOVÁ

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Copyright © Michaela Ella Hajduková, 2024
Zodpovedná redaktorka: Anetta Letková
Ilustrácie: Natália Bodišová – Nox Benedicta art
Grafická úprava: Zuzana Ondrovičová
Vydalo: Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.
www.vydavatelstvomotyl.sk
Vydanie prvé. Rok vydania 2024
Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica

ISBN: 978-80-8164-365-1

Autorke vo vydavateľstve Motýľ vyšli tituly:

Sudička zo severu
Sľub cisárovnej Sisi
Germánka
Kráľovná krvi
Záhrada umenia
Zimný palác
Berlínske hviezdy
Netopierka
Démonov anjel
Rekviem pre anjela
ZlatovláSSka
Draculova žena
Tanečnica
Dorianova kliatba
Neprižnaná
Nájdem ťa v čase
Nemecké dievča neplače
Zákon krvi

Pod'akovanie

V prvom rade veľmi ďakujem českej skupine *Deloraine*, ktorá mi bola pri počúvaní ich hudby tou najväčšou inšpiráciou. Pri ich hudbe som napísala takmer celú knihu a mnohé konkrétne scény vznikali pri konkrétnych piesňach. Junnino zasvätenie na Dísavín budem mať navždy spojené so skladbami *Sabat* a *Samhain* (originál pochádza z dielne skvelej Loreeny McKennittovej). Z tejto skladby pochádza aj krátky verš, ktorý som použila v tejto scéne (*Žiara ohňov na ponurých strážach, tóny hudby plynú tmou...*). Jeho vlastníctvo patrí výhradne skupine. Arvidovo zranenie od scény s veľkou bitkou cez ďalšie mám zasa živo spojené so skladbou *Triss*. Texty i hudba sa mi zapísali do srdca i do mysle, a keď myslím na túto knihu, v hlave mi znie *Vědma ti zpívá, konec se blíží. Soumrak bohů. Ragnarok. Svě ruce vzpína k obloze vzhlíží. Soumrak bohů...* A to, ako veľmi ma inšpirovali, zistíte, milí čitatelia, neskôr počas čítania tohto príbehu. ☺ Tak ešte raz, veľká vďaka *Deloraine*, skláňam sa pred vašou výnimočnosťou.

Pod'akovať chcem i betačitateľkám *Lenke Reptovej*, *Zuzke Ivanekovej*, *Radke Dudkovej* a *Maťke* z *Dračej knižnice* (až časom mi došla symbolickosť tohto instagramového účtu a mojej knihy ☺). Vďaka vám sa v knihe vychytalo veľa múch, no dozvedela som sa i to, ktoré scény s vami zamávali. ☺ Napríklad tá, už spomínaná, na *Dísavín*.

V neposlednom rade sa chcem pod'akovať i vám, mojím čitateľom. Bez vás by moje písanie nemalo zmysel a ostalo by iba v počítaní.

A napokon moja veľká vďaka patrí tým, ktorí si písanie každej mojej knihy „užijú“ najviac a vďaka ktorým môžu moje knihy vzniknúť. Môjmu milovanému manželovi Andymu, ktorý mi je nesmierne nápomocný počas procesu písania knihy i po jej vydaní, a mojej milovanej dcérke Julianke, ktorá sa už nevie dočkať, až si niektorú z nich bude môcť sama prečítať. Som vďačná, že vás mám, a veľmi vás ľúbim.

autorka

*Tá, ktorú čakáš, vráti sa,
vo svetle luny však stratí sa.
Donesie dym a oheň so sebou
a znamenia na naše nebo.
Temno v jej srdci prebýva,
no každá minca dve strany má.
Nový mesiac vyjde,
nová doba nádeje.
Vo svite luny vráti sa bludička
zlomená, utrápená sudička.*

Prológ

Na prázdnom dvore krásneho domu na konci ulice panovalo zdanlivé ticho. Nočná krajina ležala pod bielučkým snehom, ktorý len nedávno prestal padať. Hviezdy ani mesiac dnes nesvietili, mraky si uzurpovali právo na celú oblohu. Zvnútra domu na dvor dopadalo dosť svetla, trochu ďalej však vládla tma, ktorú iba v pravidelných rozstupoch pretínali kužele svetla pouličných lúčok.

No ak by sa ktokoľvek zadíval, všimol by si, že dvor nie je prázdny a nie je tam ticho. Tento dojem navodzovala len neskorá nočná hodina. Blížila sa polnoc, keď sa udialo viac vecí naraz. Neďaleko snehom zasypaného pieskoviska zavrzgala hojdačka, ktorá už dávno mala byť odložená v garáži, a zakašľalo dieťa, ktoré už dávno malo byť v posteli. Chlapec sa lopatkou hrabal v snehu, akoby kopal tunel. Mal na sebe hrubú zimnú bundu, čiapku, šál i rukavice a teplé snehule. Mohol mať asi šesť rokov, a hoci pracoval sústredene, podchvíľou sa strhol, keď sa zvnútra ozval zvuk. Bujarý smiech, ktorý unikol aj cez zatvorené okná. Odrazu odhodil lopatku a sadol si do snehu. Zažmúril do tmy, lebo neďaleko pouličnej lampy zbadal čosi, čo tam predsa byť nemohlo. Vlastne kohosi. Chlapec vypúľil oči a otvoril ústa. Po snehu sa k nemu blížilo najkrajšie stvorenie, aké kedy videl. Taký krásny sen ešte nemal!

„Princezná,“ zašepkal s bázňou v hlase, keď prišla bližšie. Zastala za stromom v záhrade. Mala svetlomodré šaty a vo vlasoch trblietavú čelenku. Vstal a podišiel k nej. „Ty si Popoluška,“ vyhlásil hrdo, že ju pozná.

Prikývla. „A ty si Benjamin,“ prehovorila a on znova otvoril ústa. „Chceš ísť so mnou?“ natiahla k nemu ruku.

Samozrejme! chcel vykriknúť. Veď kto by povedal Popoluške nie?! Nedokázal však hovoriť, údiv i mráz mu zviazali slová v hrdle. Tak len natiahol ruku a ona ju prijala.

Vykročili a pohltila ich tma.

1. kapitola

Vzduch sa mi pred ústami menil na paru, mráz mi zalieзал pod kožu, a hoci som na tvári cítila ľadové kryštáliky, predsa som nevošla späť do izby. Znova som sa nadýchla ľadového vzduchu a pokojne vydýchla. Sledovala som krehké ľadové mosty vyvierajúce z hmly, modrobiely ľadové lupene, ktoré na útese z vodopádov stvorila príroda, i les v diaľke. Ten pohľad by ma mal upokojovať, ale ešte som do tohto štádia nedošla. Odkedy som bola tu, nespala som, mala som len krátke spánkové cykly, po ktorých som sa budila ešte viac ustatá. V duši. Niežeby som toho predtým naspala viac, no aspoň určite pokojnejšie.

Keď som po smrti Lucy stála na skalnatom brale vedúcom k svätyniam v hmlovom opare, spomenula som si na okamih, keď som tu bola s Arvidom. Vtedy by som si nebola pomyslela, že sa tak skoro vrátim, že budem hľadať miesto, kde budem potrebovať pobudnúť vo vlastnom tichu bez toho, aby som s niekým musela hovoriť. Isblomsterheim. Kraj ľadových kvetov mi otvoril svoju bránu a viedol moje kroky až do jednej z izieb, kde som mala stráviť zatiaľ neznáme množstvo času. Prvé dni som nevstala z postele, nič mi neprinášalo úľavu. Nik ma nerušil, no na stole sa vždy zjavila voda a čaj, keď sa mi minuli. Na siedmy deň som otvorila nádherné vyrezávané krídla dverí a objavila čarovnú terasu. Jej zábradlie bolo skutočným majstrovským kúskom rezbárov. Rovnako ako všetko okolo mňa, čo som si konečne začala uvedomovať. Až vtedy sa objavila žena. Vysoká, štíhla, s havraními vlasmi, ktoré jej siahali až na zem a halili ju spolu s plášťom, ktorý mala na sebe. Na vlasoch mala tiaru a celý jej zjav bol priam nadpozemský. Aj hlas, ktorý z nej vyšiel, naznačoval, že žena predo mnou nie je človek. Prezradila mi, že sa volá Lyfeir a kedykoľvek budem potrebovať,

môžem ju zavolať. Vysvetlila mi, ako funguje toto miesto. Každý je tu sám, kým chce byť sám. Svätyne rozpoznajú trápenia i stav všetkých, ktorí túžia po liečivom tichu, pokoji alebo radách. Preto sa mi asi na tretí deň začalo na stole objavovať i jedlo. Bolo to magické miesto, kde duša skutočne mohla nájsť pokoj. Môj návrat do Skjebnegardu som si nikdy nepredstavovala takto a často sa mi v mysli objavovali slová, veštba vodnej víly. *Zlomená, utrápená sudička*. Nikdy, ani v najhorších snoch, by som si nedokázala predstaviť, ako sa skutočne naplnia.

Odkedy som objavila terasu, sedávala som tu vo veľkom kresle plnom kožušiny a znovu sa učila meditovať, nájsť vnútorný pokoj. Bolo mi tu neuveriteľne dobre, ale začínala som si uvedomovať, že Lyfeir mala pravdu. Toto miesto je čosi ako nemocnica pre dušu, no potom sa budem musieť vrátiť, lebo sa môže stať, že začnem popierať realitu. Lenže problémy ani trápenia nezmiznú len preto, že sa budeme tváriť, že neexistujú. Tu, v tomto prostredí, bolo veľmi ľahké nadobudnúť pocit, že všetko bude fajn. Lenže za rohom čakala realita, ktorej jednoducho budem musieť skôr či neskôr čeliť. V Isblomsterheime mi len pomôžu, aby som na tú cestu vykročila silnejšia.

A všetci, ktorí mi prorokovali, že ma vietor zo severu jednoducho skôr či neskôr privábi späť, mali pravdu. Nešlo iba o smrť mojej sestry, ak som chcela byť k sebe úprimná, moja duša sa sem začala ťahať už po tom, čo mi Arvid na pláni v Mŕtvych skalách ukázal svoju tanzanitovú podstatu. Viac som nemohla klamať samu seba. Chcela som sa vrátiť, potrebovala som sa vrátiť. Mohla som v Anchorage vyhľadať pomoc psychiatra, psychológa, mohli mi pomôcť priateľky, mohla som... Nemohla. Len čo som po odchode z márnice zastala v našom tichom a prázdnom dome, pochopila som, že moje miesto je niekde inde.

Arvid... Znova som sa musela zhlboka nadýchnuť. Pri každej spomienke naňho sa mi rozbúšilo srdce. Toľkokrát mi už napadlo, že som mohla ostať s ním, lenže svedomie ma vzápätí zahriaklo, že

som nevydržala ani sama so sebou a že som mala dušu privalenú vinou. Utrápila by som sa výčitkami svedomia a ničila by som i jeho neopodstatnenými výčitkami týkajúcimi sa jeho a... jej meno som ani v mysli nedokázala vysloviť bez hnevu.

Vrátila som sa dovnútra. Nie preto, lebo by mi bola zima, vlastne som cítila skôr príjemné mrazenie, no potrebovala som sa hýbať, chodiť, rozmýšľať. Akoby sa mi postupne zobúdza aj myseľ. Uvedomila som si, že tu nemôžem vegetovať navždy a že sa musím postaviť zoči-voči veciam, ktoré už neznesú odklad.

Realita... och... Zastala som uprostred izby a pohľad mi padol na vyrezávané police s knihami. Aj tie tu boli, ak by som potrebovala zamestnať myseľ. Ani jednu som neotvorila a už to ani nespravím. Mozog bol hore, letargia pominula a ja som začala uvažovať, aký bude môj ďalší život. Vrátila som sa a patrím sem. Cítila som to každým pórom svojho tela, hoci ma mnoho vecí stále matlo. Nedokázala som si však predstaviť, že sa vrátim k práci policajnej psychologičky. Ten život bol nadobro preč. Cítila som sa silnejšia, zvládnem to, musím... ale dnes ešte nie. Naliala som si do šálky čaj a vrátila sa na terasu, kde som ešte dlho pobudla. Čičíkaná šumením a hvízdaním vetra v skalách.

2. kapitola

„Neviem, či mám chuť počúvať reči o tom, že čas je najlepší lekár, že zahojí všetky rany a podobné motivačné bludy.“

Arvid si ustato a mrzuto pretrel oči, keď do jeho izby vošla jeho matka Gerda. Do domu svojej rodiny prišiel spolu s Runou len pred niekoľkými dňami, lebo Aljaška prestala byť miestom, kde mohol existovať. Bez Junni to bolo zlé všade, no tu bol aspoň medzi svojimi, hoci väčšinu času trávil v izbe či v lesoch a všetkým sa vyhýbal. Vrátil sa teda tam, kam patril, a vedel, že skôr či neskôr

ho srdce potiahne do Skjebnegardu. Od Eirin vedel, že Junni sa zatiaľ neobjavila, no bolo iba otázkou času, kedy príde. Poznal ju pridobre. Na Aljašku sa nevráti. Trápil sa však tým, kam zmizla, a dúfal, že ju Eirin len kryje. Šalel z neistoty a toho, že sa hrdinsky rozhodla znášať bolesť sama a on nemal potuchy, kde je, kde trpí sama ako zvier a nikoho k sebe nepustí.

A tak prišiel domov. S Runou a Jackom Danielsom. Chcel sa v Bergene pripraviť na vlastný návrat do Skjebnegardu. Vedel, že zo svojej pozície sa bude na Junni pozerat' už len zdola. Lepšie povedané zhora, zvrchu veží. Ako strážca. No aspoň ju uvidí, lebo viera v to, že sa Junni vráti do Týrborgu, udržiavala jeho myseľ pri zdravom rozume. Bude blízko nej. Blízko nej. Znova sa napil a uvedomoval si, ako prízemne sa správa a rozmýšľa, no nevedel si pomôcť. Kdesi v hĺbke srdca zvažoval, že by sám mal prijať nejaký trest za všetko, čo sa zomlelo. Dookola uvažoval, či Zoe niekedy nedal zámienku, nádej, hocičo, čo by jeho vinu potvrdilo.

„Nuž, bol si preč pridlho,“ skonštatovala matka smutne, čo ho vrátilo späť domov. „Nemala som v úmysle povedať ti práve toto. Chápem tvoje trápenie, nie sme stroje a podobné reči nás v takej chvíli viac iritujú ako dokážu ozaj pomôcť. Pravda však je, že ľudia zatiaľ nič lepšie ako ten čas nemajú,“ pokrčila bezradne plecami. „Každé trápenie si človek musí odtrpieť sám, ostatní sa môžu iba snažiť ulahčiť mu to,“ pousmiala sa a pohľadila ho po zarastenej tvári. Nepovedal nič, nevedel čo. „Prišla som pre niečo iné. Eirin vraví, že máš v úmysle vrátiť sa do Skjebnegardu.“

Zasa ticho.

„Predpokladám, že len kvôli Junni.“

Trhlo ním, keď vyslovila jej meno, no nereagoval ani na to. Zafato a mrzuto sa díval kamsi pred seba. Vzdychla.

„Tak teraz poviem niečo, čo nechceš počuť. Ak sa vráti, nemôže ignorovať to, kým je. Dedičkou trónu, krajiny. Budú ju na to pripravovať – nielen na poslanie sudičky, ale aj na to, že sa musí vydať.“

Myklo ním a naštvane vstal.

„A mať deti.“

Zaťato mlčal naďalej, no poznala ho dobre a vedela, že ho jej slová zasiahli.

„Viem, že to počúvaš nerád, ale popieranie reality nie je dobrá cesta. A udržiavať iba fyzický vzťah vy dvaja nevydržíte.“ Ťala do živého.

„Dofrasa, tá vaša povaha a úprimnosť.“ Stisol pery, zaťal päste a prudko otvoril obe krídla dverí na balkón. Husto snežilo, no neprekážalo mu to. Vošiel do metelice, a hoci mal problém dýchať, nevrátil sa dnu. Potreboval to.

Neprišla za ním. Namiesto toho privolala Eirin. Len čo za ním sestra vošla do snehového objatia, vietor stíchol. Snehové vločky sa lenivo znášali na zem, keď k nej otočil hlavu.

„Tiež sa mi chystáš povedať niečo hlboko úprimné alebo si prišla iba tak? Nemám chuť počúvať súcitné reči o tom, že viete, ako mi je, a maľovanie mojej budúcnosti v temných farbách mi tiež nepomáha, lebo...“ Prekrížil si ruky na hrudi a s ťažkým povzdychom sa zadíval do diaľky.

„Je v Kraji ľadových kvetov,“ povedala a on k nej neveriace obrátil tvár.

„Kde?“

„Súhlasila, aby som ti to prezradila, lebo som jej povedala, ako sa trápiš. Je ťažké dívať sa na to.“

Zmlkol, na toto nevedel reagovať. V hrudi ho pichla spomienka na to, ako jej to územie sám ukázal. Chvíľu po tom, čo tak nádhorne reagovala na to, kým skutočne je. Prečo len musí byť kráľovskou sudičkou? Prečo práve jemu osud a sudičky vyvolili taký smer života?!

„Spojila sa so mnou iba pred niekoľkými hodinami. Bola som za ňou. To miesto je neopísateľné, nepoznám nič, čo by bolo podobné. Myslím, že sa z toho pomaly dostáva.“

„A chce sa vrátiť,“ doplnil, akoby vedel, čo by povedala.

Prikývla. Tak sa nemýlil. Skjebnegard. Jej nový domov, odkiaľ ju vzali takú drobnú, že si ho nemôže pamätať.

„Viem, čo by si ešte chcel vedieť, no nahlas sa to nespýtaš. Chýbaš jej. Rovnako ako ona tebe.“

Po týchto slovách mu stisla rameno a vytratila sa. Osamel, no uľavilo sa mu. Je v poriadku. Nie je sama, bude v kontakte s Eirin, svätyne sú liečivé miesto a čo bude potom, to sa uvidí.

3. kapitola

Moja izba v Isblomsterheime bola celá obložená drevom. V kozube blčal oheň, vyrezávané ornamenty okolo políc s knihami spolu s dreveným stolíkom so stoličkou a huňatými koberčekmi rozmiestnenými po izbe boli priam synonymom slova útulný. V noci, keď som nemohla spať, tu okrem ohňa žiarili aj svetlá sviečok. Teraz svitalo a ja som ležala vo svojej pohodlnej posteli a pozorovala priestor okolo seba. Zhlboka som sa nadýchla, vydýchla a posadila sa v kožušinách. V noci sa mi snívalo o Arvidovi. Na detaily som si nespomínala, len na jeho oči a ruky. V poslednom čase som sa živila spomienkami na neho, preto bolo logické, že mi vojde aj do snov.

Spustila som nohy na mäkký tmavomodrý koberček a bosá prešla po izbe. Mala som na sebe len ľanovú nočnú košeľu a holé ramená, no nebola mi zima. Nemohol za to iba oheň v kozube, ktorý ohrieval izbu, ale aj moja podstata. Čosi zvláštne vo mne, čo vždy vedelo, kedy príde prvý sneh, malo problémy so spánkom a bola mu zima len v Mŕtvych skalách. Podišla som k oknu a odhŕnula záclonu. Snežilo a pohľad na vznášajúce sa vločky bol pre mňa upokojujúci. Nezdržiavala som sa však, lebo z postele ma vyhnala obyčajná ľudská potreba. Hlad. Zamierila som k stolu, na ktorom bol zdroj toho, kvôli čomu som opustila kožušiny. Teplé voňavé placky, kaša s medom a jablkami a krčah plný mlieka.

Všetko v čarovnej hlinenej súprave farby kakaa. To, že sa mi vrátila chuť do jedla, bolo veľmi dobrým znamením. Po poslednej lyžičke kaše som sa presunula do kúpeľne. Okúpala som sa, a keď som sa s mokrými vlasmi a kefou v ruke vrátila do izby, moja myseľ bola jasná ako studnička v horách.

Musím si urobiť plán. V prvom rade sa čo najskôr vyrovnat s hmotnou minulosťou. Tento bod mi spôsobil husiu kožu, ktorá nemala nič spoločné s príjemnými pocitmi v Arvidovej blízkosti. Zahŕňalo to totiž návrat do domu. No ešte predtým som potrebovala hovoriť s Lyfeir. Rýchlo som sa učesala a prezliekla sa. Až potom som otvorila obe detailne vyrezávané krídla dverí, na ktorých bol Yggdrasil, a vykročila na svoju obľúbenú terasu. Moje kreslo bolo pod strechou, a tak som si doň mohla sadnúť, hoci všetko za mäkkým oparom hmly bolo pokryté hladkou páperovou bielobou. Sneženie načas ustalo, no vzduch ním ešte stále voňal. Cítala som aj vôňu ihličia, hoci najbližšie stromy sa črtali až kdesi v diaľke. Rovnako som zachytila i pachy zvierat a pokožkou mi prešli príjemné zimomriavky.

„Stále je to pre teba nový pocit?“ ozvalo sa odo dverí a ja som musela zažmurkať, lebo som bola priveľmi sústredená na veвериčku, šplhajúcu sa po kmeni vzdialeného stromu. Eirin tam stála v jednoduchých zelených šatách z hrubej látky s opaskom, po ktorého celej dĺžke sa tiahli runy. Tie jej zdobili i spodok rukávov, lem šiat a obrúbili aj výstrih. Z pliec jej padala kožušina.

„Skôr si to užívam. Je to niečo fantastické, mať takto vycibrené zmysly. Ako sa má?“ vypadlo zo mňa ešte prv, než som stihla uvažovať, lebo viac ako nepodstatný rozhovor ma zaujímalo práve toto. Urobila niekoľko krokov k zábradliu a oprela sa oň.

„Ten výhľad je ozaj nádherný. A tie mosty v hmlovom opare pôsobia priam záhadne,“ poznamenala a ja som na to nereagovala. Čakala som, kým mi zodpovie moju otázku. Mlčala. Keď pochopila, že tému nezmení, otočila sa ku mne a oprela sa o mocné drevo. „Naozaj chceš poznať odpoveď? Trápi sa.“

„To je mi ľúto.“

„No chápe, že potrebuješ čas. Aspoň sa teda o to ozaj snaží.“

„Poznáš jeho plány?“ spýtala som sa a na okamih som sa zľakla. Vrátim sa do Skjebnegardu. Lebo chcem, musím, potrebujem. No čo ak ho on naozaj naveky zavrhol? Cítala som sa rozpoltená a hrud' mi zvierala úzkosť, ktorá nemala nič spoločné s tým, čo ma dohnalo do Kraja ľadových kvetov.

„Sú podobné ako tvoje. Takisto sa chce vrátiť. Kvôli tebe.“

„Na strážne veže?“ hlesla som.

„Na strážne veže. Kam inam? V tomto svete máme presne určené svoje miesta a sme s nimi spokojní. Osud vie, čo robí,“ pokrčila plecami.

„Si šťastná?“ opáčila som.

„Prečo?“ pozrela na mňa, akoby som jej položila divnú otázku.

„Ehm... no... Einar. Zdalo sa mi, že ty...“

Zasmiala sa. „Samozrejme. Stále sme spolu. Vraciam sa k nemu kedykoľvek môžem alebo chcem.“

„Lenže taký vzťah na diaľku...“

„To je uhol pohľadu,“ mávla rukou. „Dokážeme sa predsa premiestňovať. Alebo si zabudla?“

Pokrútila som hlavou. „Premiestňovanie je skvelé. Potrebujem sa vrátiť do domu, kde sme žili...“ Nedokončila som vetu, lebo som takmer povedala domov. Lenže už to nebol môj domov. Už to bola minulosť. Pochopila, na čo narážam. Vďaka presunu budem späť v tej istej chvíli, ako sa problémy v Anchorage vyriešia.

„Aj ti tak trochu závidím. Želala by som si, aby to celé bolo jednoduchšie. Aby som si nemusela vybrať. Nechcem si vybrať. Neviem si vybrať. Milujem to tu.“ Vstala som a podišla k zábradliu. Oprela som sa oň oboma rukami a zhlboka sa nadýchla. „No milujem i Arvida.“

Eirin chvíľu mlčala, položila však svoju ruku na moju. „Úplne ti rozumiem,“ pozrela na mňa chápatým pohľadom a stisla mi ruku. Znova sme sa zadívali do diaľky. Neviem, čo presne videla

ona, no ja som zasa vnímala drobné zvieratá v korunách stromov, hladké steny zamrznutých vodopádov, losy, ktoré si zháňali korisť, omamnú vôňu ihličia...

„Je tu naozaj nádherne. Dúfam však, že toto miesto nikdy nebudem potrebovať.“

Stisla som jej ruku a potom ma objala. „Drž sa, som s tebou,“ šepala mi do vlasov a stratila sa. Len čo som vošla dovnútra, čakala ma iná návšteva. Stála uprostred izby. Jemná žena. Mladučká tvár, staré, skúsené oči, tiara s množstvom padavých korálikov na vlasoch. Mala krásne ruky so štíhlymi prstami s tenučkými prsteňmi, čo som si všimla aj napriek svojmu letargickému stavu, keď sa mi prvý raz zjavila. Jej snehobiele rúcho vydávalo jemnučkú žiaru a bolo v kontraste s dlhými havraními vlasmi. Bola zvláštna každým kúskom seba samej, dokonca ani oči nemali rovnakú farbu. Jedno bolo modré a druhé zelené. Všetko ostatné okrem rúk som si postupne uvedomovala počas jej ďalších návštev. Uklonila sa vo chvíli, keď som zastala pár krokov od nej. Stále som si nezvykla, že sa mi klaňajú aj takéto výnimočné bytosti.

„Tvoja púť na tomto mieste je na konci, budúca vládkyňa tejto zeme,“ prehovorila a zvuk jej hlasu pôsobil ako liečivý balzam. Ktovie, či sú ostatné bohyne milosti rovnaké. V mysli ma náhle poštekli spomienka. Arvidov hlas. *Nâdegudinner. Bohyne milosti. Vraj poskytnú útechu všetkým, ktorí si spytujú svedomie a potrebujú pobudnúť v tichu svojich myšlienok. Nestretol som sa s nimi, ale tí, ktorí áno, vravia, že sú krásne, jemné, spravodlivé a že z nich vyviera pokoj ako z jarných prameňov. Už z toho miesta sála pokoj.*

„Som vďačná, že existuje miesto ako toto. Slovmi neviem vyjadriť vďaku, ktorú cítim za všetko, čoho sa mi tu dostalo.“

Nepatrne kývla hlavou. „Nech ťa osud ďalej vedie po lepších cestách, než aké ťa priviedli sem. Ak však znova zatúžiš po samote a pokoji, naša brána je pre teba navždy otvorená.“

Zarazila som sa. „Nie som si istá, či rozumiem.“

„Ako vládkyňa tejto krajiny máš privilégium pobudnúť tu i za iných okolností, nie iba vtedy, keď tvoje svedomie potrebuje úľavu a útechu. Nie si jediná.“

„Sammariel?“ vypadlo zo mňa bez rozmyslu.

„Nielen ona. Všetci vládcovia Skjebnegardu občas potrebovali a potrebujú ticho a pokoj pre vlastné myšlienky.“

Prikývla som a oblizla si pery. Trápilo ma ešte čosi. „Zbavím sa niekedy tej viny?“

„Nemôžeš sa celkom zbaviť niečoho, čo pomáha tvojmu duchovnému rastu. Iba ty sama určuješ povahu ciest, po ktorých budeš ďalej kráčať. Všetko, čo je za tebou, to si ty. Vyformovalo ťa to do niekoho, kým si, a ja verím, že budeš dobrou a spravodlivou bytosťou. Zo srdca ti to želám ja i moje sestry.“

Jej slová plynuli ako tichá rieka a ja som rozumela významu každého z nich a tiež celku, do ktorého sa zliali. Nadýchla som sa a cítila sa úplne pripravená na to, čo ma čaká. Lyfeir si priložila dľaň na srdce, naznačila hlavou úklon a splynula so vzduchom v izbe. Znova som sa nadýchla, vydýchla a pripravovala sa na prenos. Obzerala som sa okolo seba, vdychovala som pokoj miesta a pokúšala sa urobiť si z tejto atmosféry zásoby na horšie časy. Nebudem sem môcť zbabelo utekať vždy, keď sa moja istota naštrbí, hoci mi to ponúkla.

„Ďakujem,“ zašepkala som ešte raz do ticha izby a rozplynula sa ešte skôr, než doznela ozvena môjho posledného slova v Kraji ľadových kvetov.

4. kapitola

Plnými dúškami vdychoval studený bergenský vzduch. Naťahoval čas. Stál na malom balkóne svojej spálne a pripravoval sa na premiestnenie. Na cestu do Skjebnegardu, na strážne veže. V duchu